Весною Чижик молоденький,
Такий співучий, проворненький,
В садочку все собі скакав
Та якось в западню й попав;
Сердега в клітці рветься, б’ється…
А Голуб бачить та й сміється:
— А що? Попавсь? От тобі й на!
Вже, певно, голова дурна…
Не бійсь, мене б не піддурили,
Хоч як би не хитрили,
Бо я не Чижик! Ні… оце! —
Аж гульк — і сам піймавсь в сильце.

Ото на себе не надійся,
Чужому лихові не смійся!
1853.